

ת"פ 32662/05/13 - מדינת ישראל - המשרד להגנת הסביבה נגד כיוף גרסת גזם בע"מ, א.א.א. נאטור בע"מ, מוחמד נאטור, עבד אל רחמאן נאטור, מאמון עודה

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 32662-05-13 מדינת ישראל נ' כיוף גרסת גזם
בע"מ ואח'

בפני
בעניין: כבוד השופטת ניצה מימון שעשוע
מדינת ישראל - המשרד להגנת הסביבה ע"י
ב"כ עו"ד אמיר ברק

המאשימה

נגד

1. כיוף גרסת גזם בע"מ
2. א.א.א. נאטור בע"מ
3. מוחמד נאטור ע"י ב"כ עו"ד שועאע
מנצור
4. עבד אל רחמאן נאטור ע"י ב"כ עו"ד
ראאד וותד
5. מאמון עודה ע"י ב"כ עו"ד שלמה בר עוז

הנאשמים

גזר דין

לנאשמים 1, 2, 3, 5

הנאשמים הורשעו על פי הודאתם במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן, המפרט מכלול עבירות על דיני הגנת הסביבה.

הנאשמת 1 הורשעה בניהול תחנת מעבר ללא רשיון עסק, הפעלת תחנת מעבר ללא תשתיות נדרשות על פי דין (שילוט וגידור), הובלת פסולת ללא רשיון עסק כדין, אי נקיטת אמצעים למניעת זיהום אויר וריח בלתי סביר ואי נקיטה באמצעים למניעת בעירה.

הנאשמת 2 הורשעה בניהול תחנת מעבר ללא רשיון עסק, הפעלת תחנת מעבר ללא תשתיות נדרשות על פי דין (שילוט וגידור), הובלת פסולת ללא רשיון עסק כדין, אי נקיטת אמצעים למניעת זיהום אויר וריח בלתי סביר, אי נקיטה באמצעים למניעת בעירה, פינוי פסולת לאתר שאינו מורשה, הפעלת אתר לסילוק פסולת ללא רשיון עסק, גרימת זיהום אויר בלתי סביר הגורם ריח בלתי סביר, והפעלת אתר לסילוק פסולת ללא תשתיות נדרשות (נקיטת אמצעים ושילוט).

הנאשם 3 הורשע בניהול תחנת מעבר ללא רשיון עסק, הפעלת תחנת מעבר ללא תשתיות נדרשות על פי דין (שילוט וגידור), הובלת פסולת ללא רשיון עסק כדין, אי נקיטת אמצעים למניעת זיהום אויר וריח בלתי סביר, אי נקיטה באמצעים למניעת בעירה, פינוי פסולת לאתר שאינו מורשה, הפעלת אתר לסילוק פסולת ללא רשיון עסק, גרימת זיהום אויר בלתי סביר הגורם ריח בלתי סביר, והפעלת אתר לסילוק פסולת ללא תשתיות נדרשות (נקיטת אמצעים ושילוט). כן הורשע בהפרת אחריות נושא משרה ביחס לכל החיקוקים הנ"ל.

הנאשם 4 הורשע בניהול תחנת מעבר ללא רשיון עסק, הפעלת תחנת מעבר ללא תשתיות נדרשות על פי דין (שילוט וגידור), הובלת פסולת ללא רשיון עסק כדין, הפעלת אתר לסילוק פסולת ללא רשיון עסק, והפרת אחריות נושא משרה ביחס לכל החיקוקים הנ"ל.

הנאשם 5 הורשע בניהול תחנת מעבר ללא רשיון עסק, הפעלת תחנת מעבר ללא תשתיות נדרשות על פי דין (שילוט וגידור), הובלת פסולת ללא רשיון עסק כדין, פינוי פסולת לאתר שאינו מורשה, הפעלת אתר לסילוק פסולת ללא רשיון עסק, והפרת אחריות נושא משרה ביחס לכל החיקוקים הנ"ל.

על פי כתב האישום המתוקן, הנאשמת 1 הינה חברה שהוקמה בשנת 2008 וניתן לה רשיון עסק לתחנת מעבר לאיסוף וגריסת גזם לשנים 2010 - 2012 בכפוף לתנאי הרשיון שנקבעו ע"י המשרד להגנת הסביבה.

בשנת 2012 הועברה הבעלות והשליטה בנאשמת 1 לידי הנאשם 3, בעליה של הנאשמת 2. הנאשם 3 היה במועדים הרלוונטיים בעליהן של הנאשמות 1 ו-2, והמנהל הראשי של תחנת המעבר.

הנאשמים 4 ו-5 הינם בעלים ומנהלים בנאשמת 2.

החל ממרץ 2012 הופעלה תחנת המעבר ע"י הנאשמות 1 ו-2, ללא קבלת רשיון חדש כנדרש בחוק עקב העברת השליטה בחברה. ובתקופה שממועד זה עד מאי 2013 הועברה לתחנת המעבר כמות גדולה מאד של פסולת שנותרה בתחנה תקופה ממושכת. בנוסף, החל מחודש יוני 2012, החלו הנאשמים להשליך פסולת בשטח של 4.6 דונם החורג מתחנת המעבר, וכן הפעילו אתר לסילוק פסולת, בשטח חקלאי של מעל 10 דונם, במרחק 3.5 ק"מ מתחנת המעבר, ללא רשיון עסק.

הנאשמת 2 עסקה בהובלת פסולת באמצעות משאית שבבעלותה מתחנת המעבר לאתר לסילוק פסולת, וזאת בעשרות מקרים שפורטו בחלקם, והפעילה אתר סילוק פסולת, שתי הפעולות ללא רשיון עסק.

בנוסף, התגלו בתחנת המעבר, במספר ביקורות שנערכו במהלך שנת 2012, הפרות וליקויים של אי ניהול רישומים כחוק של כמויות הגזם/הפסולת הנכנסות ויוצאות, רישומים לא נאותים, השארת גזם יבש באתר לתקופה ממושכת ללא טיפול, באופן היוצר חשש להתלקחות שריפה, העדר שילוט, פסולת מסוגים אחרים שאינם גזם, חריגה מהשטח המאושר

של התחנה, לכלוך רשות הרבים.

הוצאו ונמסרו לנאשמים בספטמבר 2012 צוי הפסקה מנהליים להפסקת העבודות באתר תחנת המעבר, ובביקורת במאי 2013 נמצא כי אתר תחנת המעבר סגור ואין בו פעילות, אך נותרה כמות גדולה של פסולת גזם ופסולת יבשה.

כמו כן התגלו באתר לסילוק פסולת בביקורת בשנת 2012 מערומי פסולת גושית, המוערכים ב-300 שפיכות של משאיות של פסולת יבשה מסוגים שונים, וכן נמצאו ליקויים של העדר שילוט וגדר היקפית פרוצה בחלקה.

הוצאו ונמסרו לנאשמים בספטמבר 2012 צוי הפסקה מנהליים להפסקת העבודות באתר סילוק הפסולת ופינוי האתר, ובביקורות שנערכו ממועד זה ועד מאי 2013 נמצא כי אתר סילוק הפסולת לא פונה, קיימים בו מצבורי פסולת בגובה 2.3 מ' בממוצע, היו שני אירועים בהם ערימות פסולת עלו באש והפיצו עשן סמיך וריח חריף, ולא ננקטו אמצעים לכיבוי הבעירה. במועד מאוחר יותר במאי 2013 נמצא כי ערימות הפסולת כוסו בחלקן באדמה, אך נותרו במקום ערימות פסולת וריח חריף.

הסדר הטיעון

הצדדים הגיעו להסדר טיעון, לפיו ייגזרו על הנאשמים 3-5 עונשי מאסר בפועל של שלושה חודשים לריצוי בעבודות שירות, בכפוף לחוות דעת הממונה; מאסרים על תנאי; קנסות לשיקול דעת בית המשפט בתקרה של מליון ₪; והתחייבות שלא לעבור עבירה בה הורשעו. הוסכם כי ההסדר כפוף לפינוי האתר בהתאם לתכנית פינוי שתאושר ע"י המשרד להגנת הסביבה.

אישור תכנית הפינוי וביצועה בפועל נמשך זמן רב יותר ממה שסוכם מלכתחילה בין הצדדים, ואף מעל שנה תמימה מאז הכרעת הדין, אך מוסכם בין הצדדים כי הטיעון לעונש יהיה במסגרת ההסכמה העונשית במסגרת הסדר הטיעון.

הראיות לעונש

ב"כ המאשימה הגיש במסגרת הטיעונים לעונש דו"חות פקחים מהמשרד להגנת הסביבה, מהם עולה כי נכון לחודש מרץ 2015 כמות הפסולת בשטח האתר פחתה, כתוצאה מפינוי פסולת מהשטח, אך עדיין נותרו ערימות פסולת שגובהן כמטר וחצי מעל גובה פני הקרקע המקורי. כן עולה כי לא נצפו באתר מפקח, לא נראו ערימות אדמה מנופה, ולא היתה משאית עם מיכל מים ומצבור חול, בהתאם לתנאי תכנית הפינוי. נעשה ניפוי גס באמצעות באגר ונפה ללא נוכחות מפקח.

הנאשם 5 הציג כראיות מטעמו תעודות שקילה/משלוח של אתר כ.ח תעשיות מיחזור וקליטת פסולת בע"מ, לפיהן פונו לאתר הטמנת הפסולת בין התאריכים 23.3.15 ל-25.3.15 44 משאיות עמוסות חרסית שבסה"כ הכילו כ-1,800 טון חרסית כבדה.

לאחר הדיון הציג ב"כ המאשימה הכרעת דין מרשיעה שניתנה לאחרונה בעניינו של הנאשם 5, בת"פ 25298-12-12 בבית משפט השלום בכפר סבא, שם הורשע ביום 1.3.15 על פי הודאתו בעבירות של איסור לכלוך והשלכת פסולת, פינוי לאתר פסולת שאינו מורשה, הפרת אחריות נושא משרה ביחס לעבירות הנ"ל וניהול עסק ללא רשיון. זאת ביחס לחברה אחרת שבבעלותו, אשר עסקה בעבודות עפר ותשתית, וביצעה בשנת 2011 הובלת פסולת ללא רשיון ופינויה לאתר לא מורשה. הטיעונים לעונש טרם נשמעו והם קבועים ליום 10.6.15.

הטיעונים לעונש

התובע טען כי מדובר בצבר עבירות על דיני הגנת הסביבה שנעברו למטרת בצע כסף וחסכון בעלויות הכרוכות בפעילות חוקית ומוסדרת בהתאם להוראות החוק והרשיון. בכתב האישום צוין כי החסכון בעלויות שהפיקו הנאשמים כתוצאה מהפעילות הבלתי חוקית היה קרוב ל-2 מליון ₪.

תקופת ביצוע העבירות הכלולה בכתב האישום היתה שנה וחודשיים, אך גם אחרי הפסקת הפעילות האקטיבית בתחנת המעבר ובאתר הפיראטי לסילוק פסולת, נותרו מפגעי ערימות הפסולת בהיקפים גדולים אשר יצרו חשש להתלקחות שריפות, חשש אשר התממש פעמיים בתקופה נשוא כתב האישום (באתר לסילוק פסולת) ופעם נוספת לאחר הגשת כתב האישום (בתחנת המעבר). בכך יצרו הנאשמים סיכון בטיחותי חמור שהיה נגרם אילו התפשטה האש לקרבת בתי מגורים, וכן יצרו זיהום אוויר כתוצאה מהעשן והריח החרוף שהתפשטו באוויר.

התובע ציין כי הנאשמים לא מילאו את הצווים שניתנו להם בספטמבר 2012 לפינוי תחנת המעבר והאתר לסילוק פסולת, אלא רק שנתיים וחצי לאחר מכן, ואף זאת לא באופן מלא כנדרש מהם ולא לפי תנאי תכנית הפינוי שאושרה ע"י המשרד להגנת הסביבה. לטענת התובע, מהתעודות שהציג הנאשם 5 עולה כי רק פסולת העפר (חרסית כבדה) פונתה לתחנת כ.ח, בהתאם לתכנית הפינוי, ואילו יתר הפסולת היבשה שהיתה אמורה להיות מפונה לאתר דודאים - לא פונתה עד היום. התובע ציין כי בתחום הסרת המחדלים היה רק הנאשם 5 פעיל, ואילו הנאשמים 3 ו-4 לא עשו דבר.

התובע ציין כי הערכים בהם פגעו הנאשמים הם סיכון חיי אדם ובריאות הציבור, וכן ההגנה על הסביבה ממפגעים אסתטיים ומזיהומים. לפיכך, לנוכח התמשכות הפעילות הלא חוקית, והיות אחד האתרים שהפעילו הנאשמים בלתי חוקי מלכתחילה (האתר לסילוק פסולת), ביקש התובע לגזור על הנאשמים קנסות בסדר גודל של מאות אלפי ₪, שיתקרבו לרף העליון שקובע החוק. התובע הפנה לגזרי הדין המחמירים שהוטלו בפרשות **מ"י נ' דור וצורי בע"מ, מ"י נ' ארזים בע"מ, מ"י נ' מסראווה**.

ב"כ המאשימה טוען, כי מאחר שהתכנית לא בוצעה במלואה, ואף זאת תוך שנה ויותר ולא כפי שהוסכם, יש להשית על הנאשמים 3-5, בהתאם להסדר הטיעון, 3 חודשי מאסר בפועל.

ב"כ הנאשמים טוענים, כי יש אבחנות רבות לקולא בין המקרה דנן לבין המקרים שנדונו בפסקי הדין שצוטטו ע"י המאשימה, הן מבחינת היקף הפעילות מבחינת הזמן וכמויות הפסולת, נזקה הסביבתי והמפגעים שיצרה, והן מבחינת אופן ניהול המשפט, כאשר הנאשמים שם כפרו באשמה וניהלו משפט הוכחות ארוך, ואילו הנאשמים כאן נטלו אחריות

ואף פעלו לתיקון המעוות. נטען, כי הסיבות לעיכוב אישור תכנית הפינוי לא היו נעוצות בנאשמים אלא במשרד להגנת הסביבה.

ב"כ הנאשמים 1-3 טען כי הנאשמים קיבלו את תחנת המעבר במצב שאינו טוב יותר מבחינת כמויות הפסולת, למצב בו פינו את המקום בסוף הפעילות (פחות מ-6000 קוב פסולת). כן טען כי אין להחמיר בעוונותיהם של הנאשמים מעבר לעונשו של הנאשם 6 שנדון למע"ת וקנס של 25,000 ₪.

ב"כ הנאשם 4 הצטרף לטיעוני ב"כ הנאשמים 1-3 וכן טען כי בוצע פינוי משמעותי של האתר ע"י הנאשם 5 ובכך הוסרו המחדלים כמעט במלואם. נטען כי הנאשם 4 נקלע לקשיים כספיים עקב חברה אחרת בניהולו אשר קרסה ופעילותה הופסקה, ותלויים נגדו 20 תיקי הוצל"פ בסכום כולל של 2 מיליון ₪. עקב כך, הנאשם 4 הגיש בקשה להכרזה כפושט רגל, במסגרת תיק פש"ר 13-03-43215, וניתן נגדו בנובמבר 2013 צו כינוס במסגרתו הוא משלם 1000 ש"ח לחודש. הוצגו מסמכים. כמו כן נקלע הנאשם 4 לסכסוך גירושין עקב המצב הכלכלי, ובמסגרת הליך הגירושין ניתנה לו המשמורת על שני ילדיו הקטינים והוא עובד כשכיר ומפרנס אותם וכן משלם את הסכום שנפסק בתיק הפש"ר. צוין כי לנאשם אין עבר פלילי, הוא עבר תאונה קשה בשנת 2006 ונקבעה לו נכות של 30%.

ב"כ הנאשם 5 טען כי נוכח מצבם הכלכלי הקשה של הנאשמים 3 ו-4, הנאשם 5 לבדו נשא בנטל תיקון המחדלים והשקיע אמצעים כספיים רבים לצורך הפינוי.

לפיכך ביקשו ב"כ הנאשמים הטיל על מרשיהם עונשי מאסר לריצוי בעבודות שירות בהתאם לחו"ד הממונה וכן קנסות מתונים.

דין

בהתאם לפסקי הדין המנחים שהוצגו ע"י המאשימה, אני קובעת כי מתחם הענישה נע בין מספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות לבין מאסר בפועל של שנה, בצירוף ענישה כספית בהיקף של מאות אלפי ₪.

בת"פ (שלום ת"א) 17334-11-10 מד"י נ' דור וצורי בע"מ, התייחס בית המשפט למתחם הענישה הראוי בעבירות שבנדון וקבע כי יש צורך בענישה מחמירה.

וכלשונו בסעיפים 19-20 לגזר הדין מיום 9.1.14 -

"הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה - כולן מצביעות על הצורך לקבוע מתחם ענישה מחמיר: התכנון שקדם לביצוע העבירה, חלקו היחסי, המלא, (...) בביצוע העבירות, הנזק שהיה צפוי להיגרם וזה שנגרם, וכמובן - הסיבות הכלכליות, שהביאו את הנאשמים, לדרוס ברגל גסה את סביבתם האקולוגית, ולהתעלם מהחוק ומעושי דברו, כל אלו עומדים לצד התביעה, אחד - אחד, בטיעוניה לעונש, כמפורט לעיל. אני סבור איפוא, לאחר שהתייחסתי לשני כתבי האישום - הכרוכים ושלובים זה בזה - כי יש לקבוע אמנם רק

מתחם ענישה אחד, כעתירת ההגנה; אולם, מתחם כזה, שבאמת יהא בו כדי להרתיע את הנאשם ואת הרבים, מלהמשיך לעשות שפטים בכדור הארץ, איש-איש בחלקתו הוא, כבשלהם, כבקשת התביעה. ללא חרב אמיתית, איום ממשי, ולא רק עיצום כספי, שנראה כי אינו מרתיע את העוסקים במלאכה העבריינית - ויעיד על כך המקרה כאן, לצד המקרים העולים מן הפסיקה הרבה שהונחה לפני - אין סיבה ממשית לבעלי ומנהלי תחנות מעבר בלתי חוקיות של פסולת לחדול מכך. נראה לכאורה, והדבר מוסבר ונטוע היטב בתחשיבי התביעה שהוגשו כאן, כי הקנסות המוטלים על עברייני הסביבה מהווים עבורם מעין "אגרה שבדיעבד", גם אם מכבידה, על הרווחים העצומים שגורפות תחנות המעבר הללו לכיס בעליהם. **אני קובע אם כן, כי המתחם במקרה החמור דנא יעמוד על מספר חודשי מאסר בפועל, שיכול וירוצו בעבודות שירות, ועד לשנת מאסר בפועל. דע נא, בעל תחנת מעבר בלתי חוקית לפסולת, או כאלה שמתעתדים להיכנס לתחום קורץ זה: מעתה, תג המחיר לעבירה זו עלול בהחלט להאמיר למאסר של ממש. ראה הוזהרת."**

פסק דין זה אושר בערעור שהוגש בע"פ (מחוזי ת"א) 23084-02-14 דור וצורי בע"מ נ' המשרד להגנת הסביבה ת"א, מיום 29.12.14.

בת"פ (שלום כ"ס) 16554-11-10 מדינת ישראל נ' מסארוה ואח' התייחס בית המשפט להחמרה הנדרשת בענישה אל מול עליית המדרגה בחומרת העבירות.

וכדברי בית המשפט שם -

"נוכח האמור לעיל ובשים לב לרמת הענישה הנוהגת כאמור לעיל בהשלכות בודדות של פסולת ממשאיות, ואף לניהול עסקים ללא רשיון מבלי לסכן את הציבור וללא רווח כלכלי משמעותי, הרי שיש מקום בהחלט לקנסות שעומדים על מאות אלפי שקלים בעניינם של הנאשמים. לצד זאת, המתחם לטעמי צריך לכלול אף עונש מאסר בפועל ברמה מינימלית של שישה חודשים וזאת נוכח הפערים העצומים שצויינו לעומת השלכות בודדות אשר גוררות מאסר על תנאי ובמקרים חריגים מאסר בפועל, כאשר בסופו של דבר הבדלים אלה יוצרים פערים איכותיים בין המשליך הבודד לבין עבריינים מסוגם של הנאשמים."

באותו ענין הטיל בית המשפט, במסגרת גזר הדין שניתן ביום 25.6.14, על הנאשם 1 מאסר בפועל של 3 חודשים וקנס בסך 400,000 ₪ ועל הנאשם 2 הוטל קנס בסך של 300,000 ₪.

ברע"פ 2844/15 ארזים חברה קבלנית למיחזור ופינוי פסולת בע"מ נ' המשרד לאיכות הסביבה אישר בית המשפט העליון ביום 3.5.15 את הענישה שהוטלה במסגרת הערעור.

באותו ענין גזר בית משפט השלום על הנאשם 4 (המנהל הדומיננטי) ביום 24.4.14 שישה חודשי מאסר בפועל וכן הטיל קנסות בסך של 400,000 ₪ על החברות ו- 300,000 ₪ על המנהלים.

בית משפט השלום ציין כי מתחם העונש ההולם בעבירות אלו נע בין מאסר על תנאי לבין מספר חודשי מאסר בפועל.

ואילו מתחם הענישה ההולם באשר לקנס, נע בין 300,000 ₪ לבין 600,000 ₪ לחברות, ולמנהלים קנס שבין 100,000 - 300,000 ₪.

על גזר דינו של בית משפט השלום הוגש ערעור, שנדון במסגרת ע"פ 10594-07-14 ביום 11.3.15, במסגרתו הועמד עונש המאסר על 60 ימי מאסר, והקנסות הופחתו ל- 300,000 ₪ ו- 200,000 ₪ בהתאמה.

על גזר דינו של בית המשפט המחוזי הוגשה בר"ע.

ביום 3.5.15 ניתנה החלטת בית המשפט העליון במסגרתה נדחתה הבקשה לדיון בגלגול שלישי, תוך הדגשת חומרת העבירות:

"אם נחזור לנסיבות המקרה דנן, הרי שחומרת מעשיהם של המבקשים הינה בולטת וחד משמעית, כעולה מהעובדות הבאות: היקף הפסולת שהמבקשים השליכו באתר היה רב; המבקשים פעלו ללא כל מורא מהחוק, תוך זלזול בו, בסביבה, ובחברה; והתעלמו במפגיע מההתראות שניתנו להם על-ידי רשויות האכיפה. בנסיבות אלה, הנני סבור כי היתה הצדקה להטיל עונש מאסר (גם אם קצר יחסית) על המבקש 4, ולהשית קנסות כספיים גבוהים על כלל המבקשים."

ומכאן לענייננו.

הסדר הטיעון שהוצג הינו במסגרת מתחם הענישה שפורט לעיל, ועל כן אכבדו.

במקרה דנן, הוסכם בין הצדדים כי העונש שיוטל על הנאשמים 3-5 יהיה 3 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, בכפוף לחוות דעת הממונה, אך זאת בתנאי שיבצעו את תכנית הפינוי שתאושר ע"י המשרד להגנת הסביבה תוך 3 חודשים.

הנאשמים לא ביצעו את מלוא תכנית הפינוי שאושרה, ואף מה שבוצע היה במועד מאוחר בהרבה על המוסכם מלכתחילה.

עם זאת, בניגוד לפסקי הדין שצוטטו לעיל, בהם נוהלו משפטי הוכחות ממושכים והנאשמים לא נטלו אחריות על מעשיהם, במקרה דנן הנאשמים הודו בכתב האישום המתוקן במסגרת הסדר טיעון וחסכו זמן שיפוטי רב, וכן יש לציין כי היו תלויים באישור המשרד להגנת הסביבה לצורך תחילת ביצוע תכנית הפינוי. עוד יש לציין, כי רמת הענישה המחמירה נקבעה בפסקי דין המאוחרים למועד ביצוע העבירות בתיק שבפני, ובכך יש משום שיקול לקולא ביחס לגזירת עונשים בעבירות שבוצעו לפני שרף הענישה המחמיר היה ידוע לציבור. בנסיבות אלה, אני רואה לנכון להטיל על הנאשמים עונשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, ולתת ביטוי לכך שהתכנית לא בוצעה במלואה, בהשתתפות קנסות מכבידים.

לא מצאתי מקום להשוואה בין גזר דינו של הנאשם 6, שכתב האישום לגביו היה מצומצם יותר וחלקו במעשים קטן, כשכיר שפעל לפי הוראות הנאשמים האחרים, לבין יתר הנאשמים.

לגבי הנאשם 5, אני מתחשבת לקולא בכך שהוא היה זה שנשא בנטל הכספי של פינוי הפסולת ותיקון המעוות, אך מנגד אני נותנת משקל לחומרא להרשעתו הנוספת בביצוע עבירות בתחום איכות הסביבה.

לפיכך אני גוזרת על הנאשמים את העונשים הבאים:

הנאשמת 1 - קנס בסך 100,000 ₪.

הקנס ישולם לטובת הקרן לשמירת הנקיון.

התחייבות ע"ס 200,000 ₪, בחתימת מנהליה, שלא לעבור תוך 3 שנים עבירה בה הורשעה. לא יחתמו על ההתחייבות ייאסרו לעשרה ימים.

הנאשמת 2 - קנס בסך 100,000 ₪.

הקנס ישולם לטובת הקרן לשמירת הנקיון.

התחייבות ע"ס 200,000 ₪, בחתימת מנהליה, שלא לעבור תוך 3 שנים עבירה בה הורשעה. לא יחתמו על ההתחייבות ייאסרו לעשרה ימים.

הנאשם 3 - שלושה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות בהתאם לחוות דעת הממונה. הממונה יקבע לנאשם תאריך חדש לריצוי עבודות השירות.

8 חודשי מע"ת למשך שלוש שנים, שלא יעבור עבירה בה הורשע.

קנס בסך 100,000 ₪ או חמישה חודשי מאסר תמורתו. הקנס ישולם בעשרה תשלומים חודשיים רצופים ושווים החל מיום 1.7.15.

הקנס ישולם לטובת הקרן לשמירת הנקיון.

התחייבות ע"ס 200,000 ₪ שלא לעבור עבירה בה הורשע תוך שלוש שנים. לא יחתום על ההתחייבות ייאסר לעשרה ימים.

הנאשם 5 - שלושה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות בהתאם לחוות דעת הממונה. הממונה יקבע לנאשם תאריך חדש לריצוי עבודות השירות.

8 חודשי מע"ת למשך שלוש שנים, שלא יעבור עבירה בה הורשע.

קנס בסך 100,000 ₪ או חמישה חודשי מאסר תמורתו. הקנס ישולם בעשרה תשלומים חודשיים רצופים ושווים החל מיום 1.7.15.

הקנס ישולם לטובת הקרן לשמירת הנקיון.

התחייבות ע"ס 200,000 ₪ שלא לעבור עבירה בה הורשע תוך שלוש שנים. לא יחתום על ההתחייבות יאסר לעשרה ימים.

כמו כן, ניתן בזה צו המחייב את כל הנאשמים להשלים את פינוי האתר בהתאם לתכנית הפינוי המאושרת, עד יום 1.7.15.

לגבי הנאשם 4 - הוברר כי הנאשם 4 לא התייצב בפני הממונה ועל כן לא ניתן לתת את גזר הדין בעניינו היום.

הודעה זכות הערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ג סיוון תשע"ה, 31 מאי 2015, במעמד הצדדים.